

Arrest

nr. 39 729 van 3 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 maart 2010 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat S. BENKHELIFA die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 oktober 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 22 december 2009 werd een overnameverzoek gericht aan de Griekse autoriteiten na de vaststelling dat verzoeker was onderschept in Griekenland op 19 mei 2009, ter gelegenheid waarvan vingerafdrukken werden genomen.

1.3. Op 24 februari 2010 werd Griekenland op grond van een 'tacit agreement' verantwoordelijk geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, gelet op artikel 18, § 7 van de verordening 2003/343/EG van 18 februari 2003 houdende vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde land in een lidstaat van de EU is ingediend (Dublin II-verordening).

1.4. Op 25 februari 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op dezelfde dag. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt

"(...) België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die inwoner van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 26.10.2009 een asielaanvraag. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 19.05.2009 te Mytilini door de Griekse instanties werd geregistreerd (Eurodac hit - illegale binnenkomst). Tijdens zijn verhoor op 30.10.2009 stelde de betrokkene dat hij het grondgebied van de lidstaten vanuit Turkije via Griekenland betrad. Hij verbleef naar eigen zeggen een maand in Griekenland alvorens door te reizen naar België. Op 22.12.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 24.02.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In een schrijven van 02.02.2010 verzoekt de advocaat van de betrokkene dat de asielaanvraag van de betrokkene in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003 en dat voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene zou worden gebruik gemaakt van de Franse taal. Ze verwijst naar het standpunt van het UNHCR van december 2009, dat de lidstaten adviseert geen asielzoekers in het kader van Verordening 343/2003 over te dragen aan Griekenland en naar bij het EHRM aanhangige zaken van asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht naar Griekenland in kader van Verordening 343/2003. Een overdracht van de betrokkene zou een schending betekenen van artikel 3 van het EVRM. De advocaat stelt verder dat het gebruik van het Nederlands als proceduretaal in geval van de betrokkene, gezien de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een discriminatie uitmaakt volgens de artikels 10, 11 en 191 van de Grondwet.

Het wijzigen van de proceduretaal, zoals door de advocaat gevraagd, is niet mogelijk. Artikel 51/4, §2 van de wet stelt dat enkel indien de vreemdeling verklaart geen bijstand van een tolk te wensen hij het Nederlands of het Frans kan kiezen als taal van het onderzoek. Indien de vreemdeling heeft verklaard dat hij wil worden bijgestaan door een tolk bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen deze beslissing kan geen beroep worden ingediend. Bij het indienen van de asielaanvraag van de betrokkene op 26.10.2009 werd volgens bovenvermeld artikel bepaald dat het Nederlands de proceduretaal van de asielaanvraag van de betrokkene is.

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de

Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en bescherming door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten RVV, n° 21 514 van 16.01.2009 en RVV, n° 26 756 van 30.04.2009). Als gevolg van de omzetting van de richtlijnen heeft de Europese Commissie de zaken die ze had ingesteld wegens de niet-omzetting van de richtlijnen ingetrokken of geklasseerd. Het Europese Hof van Justitie schrapte de zaak C-130/08 ingesteld wegens de niet-naleving van de verplichtingen voortkomend uit Verordening 343/2003 uit het register.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Elke asielzoeker krijgt toegang tot arbeid en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

De advocaat van de betrokkene stelt dat de betrokkene risico loopt slachtoffer te worden van een schending van het "non-refoulement"-beginsel en van artikel 3 van het EVRM. Griekenland ondertekende de Conventie van Genève en is dus gehouden artikel 33 te respecteren. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit tegenover de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. De betrokkene kan verder niet op basis van concrete elementen aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "nonrefoulement" beginsel volstaat niet en is derhalve speculatief.

Tijdens zijn verhoor op 30.10.2009 maakte de betrokkene geen enkele melding van behandelingen door de Griekse instanties, die in strijd waren met artikel 3 van het EVRM. Hij brengt geen elementen aan, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met de aanbevelingen van Richtlijn 2003/9/EG, of meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

We verwijzen naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (KRS vs. Verenigd Koninkrijk), waarbij het EHRM oordeelde dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De vrees voor een risico voor schending van artikel 3 moet gefundeerd zijn op substantiële gronden. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees is dus onvoldoende en speculatief. Het EHRM voegt toe dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het EHRM.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat hij asiel vroeg in België omdat hij vernam dat de overheid in België goed is. Dit motief is geen grond voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties. De betrokkene heeft dan ook geen specifieke reden voor de keuze van België als land, waar hij asiel wou vragen. De betrokkene verklaarde verder geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gezien deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift vraagt verzoeker dat zijn zaak zou behandeld worden door de Franstalige kamers van de Raad (*"Je demande expressément que l'affaire soit traitée par les chambres francophones"*).

2.2. De bestreden beslissing betreft een beslissing die getroffen werd naar aanleiding van een asielaanvraag. Te dezen dient rekening gehouden te worden met artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling gaan van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (...), wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid is van toepassing."

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag om de bijstand verzocht heeft van een tolk die de taal Pashtou beheerst. Verzoeker werd blijkens het administratief dossier vervolgens *"er van in kennis gesteld dat de taal waarin zijn (haar) asielaanvraag onderzocht zal worden door de bevoegde instanties het Nederlands is"*. Conform §1 van het hierboven vermelde artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet werd de beslissing getroffen in het Nederlands. Conform § 3 van de voormelde wetsbepaling dient *"Bij de procedures (...) voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen"* het Nederlands gebruikt te worden wat de behandeling van de zaak door een Nederlandstalige kamer veronderstelt.

De Raad kan derhalve geen gevolg geven aan het in punt 2.1. vermelde verzoek.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Krachtens artikel 39/82, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

3.2. Verzoeker heeft in deze de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift. Tevens wordt aangetoond dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn. Verzoeker wordt sedert 25 februari 2010 vastgehouden in een gesloten centrum en zijn overdracht naar Griekenland is voorzien voor 8 maart 2010. Verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

3.3. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstig middel te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht getuigen op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.4. In de aanhef van zijn verzoekschrift voert verzoeker in wat als een eerste middel kan beschouwd worden, het volgende aan: *"Le requérant demande des lors au Conseil d'écarter le règlement interne-qui stipule que la détermination de la langue de la procédure sur base de l'article 51/4 de la loi du 15 décembre 1980 soit réalisée sur base de la nationalité du demandeur-sur base de l'article 159 de la Constitution belge, en ce qu'il viole les articles 10 et 11 de la Constitution belge, en ce qu'il viole les articles 10 et 11 de la Constitution belge combiné à l'article 191, ainsi que l'article 14 de la CEDH. De ce fait Votre Conseil doit suspendre la décision illégale et ensuite l'annuler"*.

3.5. Hij betoogt als volgt :

“On constate que la détermination de la langue de la procédure se fait en fonction de la nationalité du demandeur. Cette détermination en fonction de la nationalité n'est pas prévue par la loi mais par un règlement interne à l'Office des Etrangers. Quand le demandeur est afghan, sa demande est automatiquement traitée en néerlandais.

Or la jurisprudence est totalement contradictoire entre les chambres francophones et néerlandophones du Conseil.

Si les chambres francophones ont estimé que :

« La décision attaquée se base essentiellement sur des considérations de type général pour justifier que la partie adverse décide de ne pas faire application de la clause de souveraineté prévue par l'article 3.2 du Règlement Dublin et de ne pas examiner la demande d'asile introduite par le requérant, affirmant qu'un certain nombre de principes en matière d'asile sont respectés par les autorités grecques, alors que la requête cite des rapports de nombreuses autorités internationales qui déplorent tant l'absence de garanties juridiques qui caractérise la procédure mise en oeuvre par les autorités grecques chargées de l'examen des demandes d'asile que les conditions d'accueil des demandeurs d'asile largement déficientes. Or, ces autorités internationales, dont les prises de position sont de notoriété publique, que le Conseil a déjà eu l'occasion de citer à de nombreuses reprises dans plusieurs arrêts récents et que la partie adverse ne peut dès lors ignorer, font autorité en matière d'asile et de protection des droits humains. En conséquence, le Conseil estime que la partie adverse a manqué à son obligation de motivation des actes administratifs ainsi qu'au principe de bonne administration, tenant du devoir de soin dans la préparation d'une décision administrative, dès lors qu'elle n'évoque et ne rencontre pas une seule de ces sources critiques, qu'elle a passé totalement sous silence, et qu'elle ne dispose en outre d'aucune information des autorités grecques au sujet de la situation particulière du requérant en Grèce. »'

Les chambres néerlandophones quant à elles, ont comme politique de rejeter tous les recours basés sur les rapports unanimes des autorités internationales dénonçant la Grèce, au motif que le risque serait hypothétique.

Cette regrettable situation de fait crée une discrimination sur base de la nationalité totalement inacceptable.

Pour cette raison, le requérant a demandé à l'Office des Etrangers de ne pas faire application du règlement interne qui prévoit que les procédures des ressortissants afghans soient toutes traitées en néerlandais, par lettre recommandée du 2.02.2010.

L'Office des Etrangers n'a pas répondu à cette demande, ni transmet son règlement interne. Dans la décision attaquée, la partie adverse cite la loi mais n'indique absolument pas en quoi les «besoins du service» impliquent que la détermination de la langue de la procédure soit déterminée en fonction de la nationalité du demandeur.

Le règlement qui prévoit que le choix de la langue de la procédure se fasse sur base de la nationalité est clairement discriminatoire et contraire à l'article 14 de la CEDH et donc une décision prise sur base de ce règlement est elle-même entachée d'illégalité.

La loi prévoit qu'aucun recours distinct n'existe contre la décision de détermination de la langue. Le requérant n'a donc pas légalement pu introduire un recours. ”

3.6. Daargelaten de vraag of een “intern reglement” van de Dienst Vreemdelingenzaken valt onder “algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen” zoals bepaald in artikel 159 van de Grondwet, werd zoals hierboven reeds uiteengezet werd, de bestreden beslissing getroffen in uitvoering van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. Zij werd niet getroffen in uitvoering van een “intern

reglement”, minstens toont verzoeker dit niet aan. Verzoeker, die zelf stelt dat hij het “intern reglement” van de Dienst Vreemdelingenzaken niet verkregen heeft alhoewel hij daarom gevraagd had, toont niet aan dat het “intern reglement” van de Dienst Vreemdelingenzaken, voor zover dit al bestaat, zou stipuleren dat de taal van de procedure bepaald wordt in functie van de nationaliteit van de asielzoeker. Gans verzoekers betoog mist prima facie feitelijke grondslag. De Raad ziet ook niet in op welke wijze het “intern reglement” van de Dienst Vreemdelingenzaken discriminatoir zou zijn, indien de grond tot discriminatie ontleend wordt aan een vermeende uiteenlopende rechtspraak tussen de Nederlandstalige en de Franstalige kamers van de Raad. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het (toenmalige) Arbitragehof in zijn arresten nr.77/97 van 17 december 1997 en nr. 96/98 van 24 september 1998 reeds geoordeeld heeft dat artikel 2 van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, dat ertoe strekte artikel 51/4 in te voegen in de Vreemdelingenwet, de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet niet schendt. De Raad wijst er nog op dat in het voormeld arrest nr. 77/97 in overweging B.17.2. het volgende gesteld werd aangaande de onmogelijkheid om een afzonderlijk beroep in te dienen tegen de door de asielinstanties gemaakte keuze van proceduretaal: *“B.17.2. De wetgever vermag maatregelen te nemen om proceduremisbruiken tegen te gaan. Het feit dat de wetgever aan de asielinstanties de bevoegdheid toevertrouwt om de proceduretaal vast te stellen, wanneer de asielzoeker om de bijstand van een tolk verzoekt, sluit aan bij die doelstelling en is, zoals hiervoor aangetoond, verantwoord ten aanzien van het gelijkheidsbeginsel. Aangezien de wetgever een dergelijke maatregel vermocht te nemen, heeft hij tevens kunnen oordelen dat de doeltreffendheid ervan impliceerde dat de door de asielinstanties gemaakte keuze van de proceduretaal niet onafhankelijk van de ten aanzien van de asielaanvraag zelf genomen beslissing kan worden betwist.”*

Het eerste middel is prima facie niet gegrond.

3.7. In wat als een tweede middel beschouwd kan worden voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3.2 en 15 van de Dublin-II Verordening, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van *‘(le) principe de bonne administration et plus particulièrement de prudence et de bonne foi’*, het proportionaliteitsbeginsel en artikel 3 van het EVRM.

3.8. De verzoekende partij citeert de in het middel vermelde wets- en verdragsbepalingen. Vervolgens stelt zij onder de rubriek *“Discussion”* het volgende : *“Les retours basés sur le règlement Dublin vers la Grèce posent problème de notoriété publique et créent un risque lié à la manière dont la Grèce traite les demandes d’asile, aux conditions dans lesquelles se déroulent les privations de liberté (automatiques si une demande d’asile est introduite) et au refoulement vers le pays d’origine. Tous les rapports internationaux vont dans le sens d’une protection des demandeurs d’asile insuffisante en Grèce’.* Vervolgens maakt ze in een omvangrijk betoog een ophijsting van allerhande rapporten, brieven en verklaringen omtrent de situatie in Griekenland van voornamelijk het UNHCR en andere NGO’s, waarna ze besluit: *‘On voit des lors mal sur quoi se base la partie adverse pour prétendre dans la décision que « la Grèce ne renvoie pas les demandeurs d’asile vers leur pays d’origine tant que la procédure est encore pendante, la Grèce respecte le principe de non refoulement’.* La partie adverse n’a aucune source lui permettant d’affirmer en général que la Grèce respecte le principe de non refoulement et n’a obtenu, ni cherché à obtenir, aucune garantie, dans le cas particulier, du respect de ce principe.’ Hierna gaat verzoeker in op rechtsbijstand en opvolging van asielaanvragen en op de nieuwe asielprocedure in Griekenland waarbij opnieuw geciteerd wordt uit rapporten van NGO’s. Hij geeft in het bijzonder de reactie daarop van het UNHCR die volgens verzoeker meende dat *“cette réforme rendait l’évidence l’octroi d’une protection encore plus illusoire qu’elle ne l’était déjà. En 2007, le taux de reconnaissance grec en première instance était de 0,04%. Sur les 6 premiers mois de 2008, il était de 0,03%.”* Hierna stelt de verzoekende partij *“il est particulièrement choquant de lire dans la décision attaquée que la partie adverse utilise cette réforme comme un argument «positif » justifiant un transfert vers la Grèce”.* Onder de rubriek *‘Risques en lien avec la situation personnelle du requérant’* worden achtereenvolgens het algemeen risico op het vlak van opvang en gezondheidszorgen besproken, waarbij opnieuw geciteerd wordt uit diverse rapporten van NGO’s. Onder de rubriek *‘Application de la clause de souveraineté’* betoogt verzoeker als volgt: *“En conclusion de sa position, le HCR indique : « (...) reception conditions continue to fall short of international and European standards. As a result asylum-seekers, inducing «Dublin returnees», continue to face undue hardships in having their claims heard and adequately adjudicated. UNHCR is concerned that all these factors taken*

together may give a rise to the risk of refoulement.' Selon la jurisprudence de la Cour Européenne des droits de l'homme, la Belgique ne peut s'exonérer de ses obligations envers la Convention lors de l'application d'un règlement européen "[Un Etat membre] ne peut pas s'appuyer d'office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile. Lorsque des Etats établissent des organisations internationales, ou mutatis mutandis, des accords internationaux pour coopérer dans certains domaines d'activité, la protection des droits fondamentaux peut s'en trouver affectée. Il serait contraire au but et à l'objet de la Convention que les Etats contractants soient ainsi exonérés de toute responsabilité au regard de la Convention dans le domaine d'activité concerné." (...) Il y a donc nécessité de concilier la protection des droits fondamentaux et /es impératifs de la politique de l'immigration des Etats. » (...). La position de la Cour Européenne des droits de l'homme est par définition évolutive et la décision d'irrecevabilité KRS c UK n'a pas mis un terme à l'usage des mesures provisoires prévue à l'article 39 de son règlement pour suspendre des décisions de renvoi vers la Grèce en application du Règlement « Dublin ». Il est à noter que dans ces octrois de rule 39, la Cour ne s'est pas exclusivement basée sur le risque de refoulement indirect, mais elle a également à plusieurs reprises, tenu compte du risque de dommage irréparable lié au risque de traitements inhumains et dégradants en regard des conditions d'accueil exécrables et des conditions de détention en Grèce. Ce risque de traitements inhumains et dégradants lié directement aux manquements de la politique d'asile grecque est d'autant plus présent lorsque les personnes concernées présentent des signes évidents de vulnérabilité, dans le cas présent: famille comprenant des enfants en bas âge, fragilité psychologique du mari. Dans cette optique, les instances belges se doivent de vérifier si, eu égard aux risques de mauvais traitements et de refoulement indirect, un renvoi vers la Grèce ne serait pas constitutif d'une violation de l'article 3 de la CEDH prohibant les traitements inhumains et dégradants. «Pour tomber sous le coup de l'article 3 un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l'ensemble des données de la cause » (Riad et Idiab c. Belgique CEDH n°29787/03 et 29810/03 - 24/04/2008) Cet examen doit dès lors se réaliser à la lumière de la situation personnelle du requérant et tenir compte du fait qu'il est mineur. La décision n'indique pas pourquoi la Belgique ne fait pas application de la clause de souveraineté. Elle se contente de considérations générales sur les obligations internationales de la Grèce, sans jamais répondre aux questions préoccupantes des violations systématiques desdites obligations." Vervolgens betoogt verzoeker onder het kopje 'L'attitude de la Belgique face à ce problème' als volgt: "L'attitude de l'Etat belge est peu claire. Interrogé sur cette question, le Ministre qui avait en charge cette problématique répond au Parlement qu'il est parfaitement conscient des problèmes en Grèce mais qu'il faut faire confiance en la capacité des autorités grecques à changer. Ce qui signifie qu'il y a un problème actuel qui pourra peut-être se résoudre dans l'avenir mais ne donne aucune garantie dans le cas d'espèce. La jurisprudence du Conseil du Contentieux est loin d'être unanime. Comme démontré plus haut, les chambres francophones et néerlandophones du Conseil ont des positions différentes. Les juridictions judiciaires (référés civil) se sont également penchées sur la problématique et la Cour d'Appel de Bruxelles a conclu, sur base des mêmes rapports que ceux évoqués plus haut, à l'existence d'un risque de refoulement et d'un risque de violation de l'article 3 de la CEDH. Les juridictions pénales ont également une jurisprudence constante en appel qui consiste à libérer les détenus sur base d'une décision de renvoi vers la Grèce, au motif que le risque de violation de l'article 3 de la CEDH ressort du fait que la Cour européenne des droits de l'Homme suspend quasi systématiquement ces renvois sur base des « rules 39 »." Onder de rubriek 'En conclusions quant au moyen' besluit verzoeker als volgt; "La complexité de la question juridique et le risque d'atteinte aux droits fondamentaux unanimement admis indiquent incontestablement que le moyen est sérieux."

3.9. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending aangevoerd wordt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van '(le) principe de bonne administration et plus particulièrement de prudence et de bonne foi', en van het proportionaliteitsbeginsel aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde bepalingen en beginselen geschonden werden door de bestreden beslissing. Het komt niet aan de Raad toe om dit te gaan distilleren uit het uitgebreide betoog van verzoeker.

3.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

3.11. Uit artikel 3.2 van de Dublin II Verordening dat de zogenaamde soevereiniteitsclausule omvat waarbij een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, kan prima facie geen verplichting of een verantwoordelijkheid afgeleid worden voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien overeenkomstig de bepalingen van de Dublin II Verordening een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. Deze bepaling laat een individuele kandidaat-vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Verweerder heeft de door verzoeker tijdens zijn Dublininterview aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Dublin II Verordening vervatte mogelijkheid. Artikel 3.2 van de Dublin II Verordening schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van verweerder. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder zich niet beperkt heeft tot het uiten van “*considérations générales sur les obligations internationales de la Grèce.*” Verder vereist noch artikel 3.2. van de Dublin-Verordening noch de overige in het middel op ontvankelijke wijze opgeworpen bepalingen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van een bijlage 26 quater op een algemene wijze uitgebreid dient te motiveren aangaande alle punten van kritiek die beschreven worden in de door verzoeker aangehaalde rapporten en verklaringen van NGO's. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom verweerder geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin II Verordening laat prima facie niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

3.12. Los van de vaststelling dat ook uit artikel 15 van de Dublin-II Verordening evenmin een verplichting of een verantwoordelijkheid afgeleid kan worden voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien overeenkomstig de bepalingen van de Dublin II Verordening een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag, ziet de Raad niet hoe deze bepaling in casu zou kunnen zijn toegepast worden. Er is geen verzoek van een andere lidstaat om het asielverzoek van verzoeker te behandelen. Verzoeker is bovendien meerderjarig en heeft tijdens zijn Dublininterview, dat zich bevindt in het administratief dossier, duidelijk te kennen gegeven dat hij geen familie in België heeft.

3.13. De vaststellingen in de bestreden beslissing, “*Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat hij asiel vroeg in België omdat hij vernam dat de overheid in België goed is*” en “*Tijdens zijn verhoor op 30.10.2009 maakte de betrokkene geen enkele melding van behandelingen door de Griekse instanties, die in strijd waren met artikel 3 van het EVRM. Hij brengt geen elementen aan, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met de aanbevelingen van Richtlijn 2003/9/EG, of meer algemeen zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.*” vinden steun in het administratief dossier.

3.14. De Raad wijst er erop dat uit het hierboven gestelde blijkt dat verzoeker op geen enkele wijze heeft aangegeven dat hij Griekenland verlaten heeft omdat hij behandeld werd op een wijze die strijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Uit niets blijkt dat verzoeker in Griekenland belet werd een asielaanvraag in te dienen, dat het niet kunnen indienen van een asielaanvraag de reden was van zijn komst naar België of dat de Griekse autoriteiten gepoogd hebben hem terug te wijzen naar Afghanistan.

3.15. De Raad acht de door verweerder in de bestreden beslissing gedane beoordeling “*a meaningful assessment of the applicant's claim*” zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het vereist (cfr. EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk). Door een uitgebreide schets te maken van de situatie in Griekenland, waarbij hoofdzakelijk rapporten, verklaringen en brieven worden aangehaald van NGO's, die weliswaar aantonen dat het in de praktijk niet altijd even vlot verloopt in Griekenland, door op een algemene wijze te verwijzen naar de houding van België ten opzichte van deze problematiek, door op algemene wijze te verwijzen naar rechtspraak van diverse rechterlijke instellingen zonder uiteen te zetten dat zijn geval vergelijkbaar is met het geval van de vreemdelingen dat aanleiding gaf tot de aangehaalde rechtspraak en door te benadrukken dat het een complexe juridische kwestie is, toont verzoeker niet aan dat zijn opvang en de behandeling van zijn asielaanvraag niet zullen verlopen conform de standaarden bepaald in de in de bestreden beslissing aangehaalde verdragen en richtlijnen. Ook door toe te lichten dat het percentage aan vreemdelingen dat een beschermingsstatuut krijgt kleiner is dan dat in andere lidstaten toont verzoeker niet aan dat de Griekse autoriteiten de op Europees niveau vastgelegde regels niet correct zullen toepassen op verzoekers geval. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bij terugkeer naar Griekenland in zijn geval anders zou verlopen dan bij zijn eerste verblijf in Griekenland. Verzoeker toont mede gelet op zijn eerder wedervaren in Griekenland niet aan dat hij bij terugkeer, zelfs zonder expliciete garantie van de Griekse autoriteiten, geen asielaanvraag zal kunnen indienen, daar op een mensonwaardige manier zal behandeld worden of zonder meer zal teruggestuurd worden naar Afghanistan. Verder dienen de Belgische autoriteiten er inderdaad van uit te gaan dat Griekenland de in de bestreden beslissing aangehaalde Verdragen en Richtlijnen, waarin ondermeer het non-refoulement principe gegarandeerd wordt, zal respecteren bij de terugname van verzoeker en zij dienen derhalve daaromtrent geen expliciete garanties te vragen (cfr. EHRM, 2 december 2008, nr. 32 733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives*”). Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen, die gegarandeerd worden door de richtlijnen, hoe dan ook via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden in Griekenland. De Raad verwijst dienaangaande opnieuw naar het bovenvermeld arrest van 2 december 2008 gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin het Hof rapporten van internationale organisaties zoals het door verzoeker geciteerde rapport van 15 april 2008 van het UNCHR over de situatie in Griekenland in ogenschouw nam en vervolgens stelde: “(...) *Finally, in the Court's view, the objective information before it on conditions of detention in Greece is of some concern, not least given Greece's obligations under Council Directive 2003/9/EC and Article 3 of the Convention. However, for substantially the same reasons, the Court finds that were any claim under the Convention to arise from those conditions, it should also be pursued first with the Greek domestic authorities and thereafter in an application to this Court. (...)*” en “*Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.*” Dit leidt het Hof tot de conclusie dat “*For the above reasons, the United Kingdom would not breach its obligations under Article 3 of the Convention by removing the applicant to Greece (...)*.” (cfr. EHRM, 2 december 2008, nr. 32 733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk).

3.16. Verzoeker kan in Griekenland derhalve steeds een aangepaste opvang of behandeling van zijn asielaanvraag opeisen via gerechtelijke weg of opkomen tegen een dreigende uitzetting naar Afghanistan met in fine de mogelijkheid om het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te vatten op grond van een (mogelijke) schending van artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing en de mogelijke effectieve overdracht van verzoeker aan de Griekse autoriteiten vormen op zich dus geen schending van artikel 3 EVRM.

Het tweede middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

3.17. Uit wat voorafgaat volgt dat geen ernstig middel werd aangevoerd. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen. Dit volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. S. DONNEAUX,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DONNEAUX

M. EKKA